

ŻYCIE WANGELIA

XV NIEDZ. ZWYKŁA, *C* Łk 10,25-37 * 10.07.2016

Powstał jakiś uczony w Prawie i wystawiając Jezusa na próbę, zapytał: "Nauczycielu, co mam czynić, aby osiągnąć życie wieczne?". Jezus mu odpowiedział: "Co jest napisane w Prawie? Jak czytasz?". On rzekł: "Będziesz miłował Pana Boga swego całym swoim sercem, całą swoją duszą, całą swoją mocą i całym swoim umysłem; a swego bliźniego jak siebie samego". Jezus rzekł do niego: "Dobrześ odpowiedział. To czyń, a będziesz żył". Lecz on, chcąc się usprawiedliwić, zapytał Jezusa: "A kto jest moim bliźnim?". Jezus, nawiązując do tego, rzekł: "Pewien człowiek schodził z Jerozolimy do Jerycha i wpadł w ręce zbójców. Ci nie tylko go obdarli, lecz jeszcze rany mu zadali i zostawiwszy na pół umarłego, odeszli. Przypadkiem przechodził tą drogą pewien kapłan; zobaczył go i minął. Tak samo lewita, gdy przyszedł na to miejsce i zobaczył go, minął. Pewien zaś Samarytanin, będąc w podróży, przechodził również obok niego. Gdy go zobaczył, wzruszył się głęboko: podszedł do niego i opatrzył mu rany, zalewając je oliwą i winem; potem wsadził go na swoje bydlę, zawiózł do gospody i pielęgnował go. Następnego zaś dnia wyjął dwa denary, dał gospodarzowi i rzekł: »Miej o nim staranie, a jeśli co więcej wydasz, ja oddam tobie, gdy będę wracał«. Któryż z tych trzech okazał się, według twego zdania, bliźnim tego, który wpadł w ręce zbójców?". On odpowiedział: "Ten, który mu okazał miłosierdzie". Jezus mu rzekł: "Idź, i ty czyń podobnie".

Miłosiernym Samarytaninem jest człowiek, który zatrzymuje się przy cierpieniu drugiego człowieka. Owo zatrzymanie nie oznacza ciekawości, ale gotowość, otwarcie wewnętrznej dyspozycji serca, które ma także swój wyraz uczuciowy. Miłosiernym Samarytaninem jest każdy człowiek wrażliwy na cudze cierpienie, człowiek, który „wzrusza się” nieszczęściem bliźniego. Jeżeli Chrystus, znawca serca ludzkiego, podkreśla owo wzruszenie, to znaczy, że jest ono również ważne dla całej naszej postawy wobec cudzego cierpienia. Trzeba w sobie pielęgnować wrażliwość serca (Salvia Doloris 28).

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Czy nie mam uprzedzeń rasowych i innych? Czy potrafię pomóc ludziom kulturowo i religijnie obcym?

Do wykonania: Będę pamiętał o tym, iż najbardziej świadczy się o Chrystusie, kochając ludzi, także i nieprzyjaciół.

W KALENDARZU LITURGICZNYM

11.07 (poniedziałek) Święto św. Benedykta, opata, patrona Europy

Benedykt urodził się w Nursji we Włoszech ok. roku 480. Kształcił się w Rzymie, lecz idąc za głosem łaski udał się do Subiaco i tam prowadził życie pustelnicze. Wnet wokół niego zaczęli się gromadzić uczniowie. Przeniósł się na Monte Cassino, gdzie założył sławne opactwo i napisał Regułę, która rozpowszechniła się w całej Europie i wysłużyła mu tytuł patriarchy mnichów Zachodu. Zmarł swoim klasztorze 21 marca 547 r. Papież Paweł VI ogłosił go patronem Europy.

12.07 (wtorek) Wspomnienie św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu, bp i m.

Zasłynął jako autor biografii św. Wojciecha. Urodzony w 974 r. na zamku w Kwerforcie, poznał jego idee w szkole katedralnej w Magdeburgu. Przebywał na

Dorze cesarza Ottona III i z nim przybył w 998 r. do Rzymu. Właśnie wtedy porzucił zamiar zrobienia kariery i wstąpił do klasztoru na Awentynie. Od Sylwestra II otrzymał godność biskupa. Przebywał na dworze Henryka II, apostołował na Węgrzech, być może i w Szwecji. Jego misje popierał Bolesław Chrobry. Zmarł 9 marca 1009 r. zabity przez pogan w Jaćwierzy.

13.07 (środa) Wspomnienie św. pustelników Andrzeja Świerada i Benedykta

Andrzej Świerad żył w początkach XI w. Według tradycji pochodził z południowej Polski. Wstąpił do benedyktynów na górze Zabor koło Nitry. Po jakimś czasie przeniósł się na pustelnię w pobliżu klasztoru, gdzie zasłynął z surowej pokuty. Zmarł ok. 1030 r. Benedykt, towarzysz i uczeń św. Andrzeja, pozostał nadal w pustelni po śmierci swego mistrza i prowadził również surowe życie. Trzy lata później został zamordowany przez zbójców. Relikwie obydwu świętych spoczywają w katedrze w Nitrze.

15.07 (piątek) Wspomnienie św. Bonawentury, biskupa i doktora Kościoła

Bonawentura urodził się ok. r. 1218 w Bagnoregio we Włoszech. Studiował filozofię i teologię w Paryżu. Po otrzymaniu stopnia magistra wykładał te dyscypliny swoim współpracownikom w Zakonie Braci Mniejszych. Wybrany generałem Zakonu rządził mądrze i roztropnie. Został mianowany kardynałem biskupem Albano. Zmarł w roku 1274 podczas soboru w Lyonie. Napisał wiele znakomitych dzieł z zakresu filozofii i teologii.

16.07 (sobota) Wspomnienie NMP z Góry Karmel (Szkaplerznej)

Uroczystość związana jest z kultem oddawanym Matce Bożej przez zakon karmelitański. Nazwa święta Matki Bożej Szkaplerznej wiąże się z objawieniami, jakich doznał generał zakonu Szymon Stock w połowie XIII w. Miał od Maryi otrzymać szkaplerz i obietnicę, że wszyscy, którzy będą go nosić, unikną kary potępienia.

CZY WIESZ, ŻE...

SZKAPLERZ KARMEŁITAŃSKI - to znak wyrażający macierzyńską miłość Maryi, oraz nasze przyjęcie i odwzajemnienie tej miłości. Szkaplerz stał się jedną z form pobożności Maryjnej w całym Kościele. Jakie są założenia z nim związane? 1. Naśladować Maryję - postawa człowieka decydująca o autentycznym przeżywaniu czci do NMP; 2. Nosić nieustannie Jej znak - przynależność do rodziny karmelitańskiej i życie na co dzień w pokorze, czystości, zawierzeniem Bożej opatrności, a także Bożej woli; 3. Troszczyć się o dobro wszystkich ludzi; 3. Przyjąć szkaplerz z rąk kapłana - może to zrobić każdy kapłan karmelitański lub jakiegokolwiek kapłan, byleby uczynił to zgodnie z ustanowioną przez Kościół świętą formułą. Przyjęcie szkaplerza (półciennego) może mieć miejsce tylko raz, a w późniejszym czasie można go zastąpić medalikiem szkaplerznym; 4. Odmawiać naznaczoną modlitwę - codzienne należy odmawiać modlitwę do MB (np. „Pod Twoją obronę...”, „Zdrowaś Maryjo...” lub kilkakrotnie powtarzany akt strzelisty „Matko Boża Szkaplerzna, módl się za nami”).

Jak wygląda szkaplerz? Pierwotnie była to szata wierzchnia, którą mnisi przywdziewali na habit zakonny w czasie ręcznej pracy. Z czasem przerodziła się w praktykę noszenia dwóch prostokątnych kawałków materiału połączonych tasiemką i opadających na piersi i plecy. Osoby świeckie przyjmują szkaplerz wpierw w tej postaci, a gdy się zniszczy lub zgubi można nosić specjalny medalik, szkaplerz.

